

er gaaet, siden Betænkningen fremkom, indtil nu, til at rejse omkring og lade Arbejderne forstaa, at det ikke var saa lidt, man bød dem, før derved at fjerne de store Forventninger, som Arbejderne havde. Det skulde være en undskyldende Grund, for, at han havde holdt Lovforslaget tilbage til dette Øjeblik. Vi skulde først have udført dette Arbejde, saa skulde han komme med Forslaget. Jeg skal hertil først sige, at i de to Maanedere fra vor Betænkningens Afgivelse, til Rigsdagen kom sammen, har i alt Fald jeg holdt nogle Møder. Naar den højtærede Minister mente, at vi paa disse Møder havde ladet det skine igennem, at vi ikke kunde gøre det bedre, men ventede, at Regeringen kunde gøre det bedre, saa holder det ikke Stik. Jeg har i alt Fald her paa alle Møderne hævdet, at skønt jeg ikke havde naaet, hvad jeg kunde have ønsket, havde jeg dog naaet et saadant Resultat, at jeg turde træde ud og sige til Landarbejderne: Tag mod dette, saa have I ingen Grund til at klage. Jeg har hævdet, at kunne vi endda blot faa det gennemført, vi ere naaede til i Kommissionen, er der dog noget gennemført, og hvis blot den højtærede Regering vilde stille sig paa det samme Standpunkt som Kommissionens Flertal, var der Udsigt til, at det ikke blev saa daerligt et Resultat endda, der kom ud af dette Produkt. Det har været mit Standpunkt. Men det er, som sagt, kun de to Maanedere, jeg har brugt dertil. Da de vare gaaede, ventede jeg, at den ærede Minister skulde komme med sit Forslag. Det gjorde han imidlertid ikke. Han mente, at jeg skulde have rejst to Maanedere til. Jeg skal her betro den højtærede Minister, at hvis han vilde tale alt for højt om, at Rigsdagens Medlemmer skulde rejse omkring og holde Møder i den Tid, Rigsdagen var samlet, vilde han ikke blive gode Venner med den højtærede Formand, for det vilde Formanden ikke taale. I den Tid, Rigsdagssamlingen varer, skulle vi være her og ikke rejse om og holde Møder. Den højtærede Minister vilde derfor have haft Anledning til at komme med sit Forslag allerede ved Samlingens Begyndelse, og hvis saa havde været, havde vi allerede nu været langt fremme i Forhandlingen.

Hvad de enkelte Paragraffer angaar, skal jeg ikke komme videre ind paa dem. Det staar endnu for mig, som om nogle af dem have faaet en ikke saa lidt uheldig Affattelse, men efter den højtærede Ministers Udtalelser tror jeg, at vi, hvad Enkelthederne angaar, f. Eks. Amtskommissionerne, Kreditforeningernes Forhold, Tilbudet efter § 7 og alt dette, skulle opnaa Enighed. Jeg kan derfor

med disse Bemærkninger vende mig bort fra den højtærede Minister til Medlemmerne her i Salen, og, som jeg allerede har sagt, kan jeg af disse ikke tage Hensyn til hver enkelt. Der er kun to, nemlig det ærede Medlem for Sorø (B. Christensen) og min ærede Sideemand (Har. Jensen), jeg særlig skal henvende mig til.

Over for det ærede Medlem for Sorø, der kom med en Del Klager, hvoraf den væsentligste var den, at vi ikke havde spurgt de danske Landarbejdere om, hvad de mente, skønt de vare organiserede og derfor kunde give noget tydeligt Svar, skal jeg oplyse, at straks da Kommissionens Medlemmer traadte sammen i Fjor — ikke da vi bleve udnævnte, thi det ærede Medlem ved jo godt, at der var længe imellem Udnævnelser og Sammentrædelsen — men uden Tvivl i vort allerførste Møde, fik vi et Andragende fra Bestyrelsen for det danske Arbejderforbund, hvori de forlangte, hvad de vilde have. Og naar de komme med dette Forlangende, underkrevet af hele Bestyrelsen — jeg ser godt, at det ikke just er Landarbejdere, idet Formanden er Skrædder og Forretningsføreren Redaktør — maa det dog staa som et Udtryk for det danske Arbejderforbund. Og da vi altsaa straks kunde se, hvad de forlangte, vilde det, hvis vi skulde have tilfaldt nogle af denne Bestyrelses Medlemmer, kun have været for at spørge dem, om de havde ment, hvad de her havde sagt. Men det vilde have været at underkende, hvad de havde bragt frem for os. Jeg mente straks, da jeg saa dette, at det var deres virkelige Mening. Og naar vi saa dette, havde vi kun at spørge om, hvor lidt eller meget Hensyn vi kunde tage dertil. Som Følge heraf mente vi ikke, at der var Grund til at spørge Dansk Arbejderforbund. Det ærede Medlem sagde imidlertid, at hvis vi havde spurgt de danske Arbejdere om, hvor store Lodder de vilde have, vilde vi have faaet Spørgsmaalene besvarede meget forskellig. Naar dette er Tilfældet, hvad vilde vi saa have opnaaet ved at spørge? Akturat det samme, som vi have hørt her. Der forlanges forskelligt fra de forskellige Sider, for nogle er der for meget, for andre er der for lidt og atter for andre er der tilpas. Efter det ærede Medlems egen Paastand, vilde Svaret fra Arbejdernes Side blive akturat det samme. Man vilde saa meget forskelligt Svar, naar man spurgte om, hvor store Jordlodderne skulde være, og altsaa ingen Ting have at rette sig efter.

Efter denne Bemærkning til det ærede Medlem vender jeg mig til min ærede Sideemand (H. Jensen), men vi have jo en lille